

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVĚR ȘI LUMINĂ

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Prim-Redactor : A. NENOVEANU

Director : PETRE BORȘ

Proprietar : E. I. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei

Pe 6 luni 16 >

Pe 3 luni 8 >

Studentii plătesc pe jumătate.

Pentru streinătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERDIȘĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

No. 35, STRADA COLȚEI, No. 35

Un număr vechi 2 Lei.

SUMAR:

Lege de recrutare: *Competința instanțelor judecătorești, de P. S.*

Procesul societății de aprovizionare al armatei imperiale active ruse din anul 1878, de d-nul P. Borș. (urmare și fine).

Codul comercial: *Despre faliment* (urmare 49) de d. C. N. Toneanu.

Jurisprudența Română:

Curtea de Casație secția I: *Zoe Vlădoianu cu Leon B. Vlădoianu.*

Curtea de apel din Iași secția I: *Paul Cristin cu Avram Focșanor și David Orenstein.*

LEGE DE RECRUTARE

Competința instanțelor judecătorești.

Prin legea organizării puterii armatei din 7 Aprilie 1872, în scop de încurajare, s'a introdus următoarea dispozițiune: „se crează o medalie de argint pentru a se răsplăti sergenții cari vor fi servit în acest grad 12 ani în activitate fără pată. Această medalie va da drept la o pensiuine viageră de 300 lei pe an, cari se vor prelua din fondurile casei de dotațiune ale oastei (art. 8)“. Același lucru se statuează și prin art. 13 al regulamentului din 24 Mai 1872. Se dice însă în art. 20 al acestui reglement „că numai capul Statului are dreptul de a acorda medalia militară;“ iară prin art. 21 se adaugă „că se acordă cu decret domnesc, în urma raportului ministrului de resbel.“

Aceiași dispozițiune aprocsimativ s'a pus în vechia lege de recrutare din 1876, adoptată în cele opt legi de recrutare modificatoare, și în fine eată cum se găsește în actuala lege de recrutare din 5 Iulie 1891 la art. 72: „sub-oficerii după un serviciu de 12 ani fără pată în gradul de sergent în serviciul permanent al armatei, au dreptul la o medalie de argint și la o pensiuine

viageră de 500 lei pe an, plătită din fondurile casei de dotație a armatei.“

Eată un sergent care se găsește în condițiunile acestei legi, și care cerând cu acte doveditoare, emanate în regulă de la autoritățile militare, recunoașterea acestor drepturi acordate de lege, adică medalia de argint și pensiuinea viageră de 500 lei anual; ministrul de resbel, fără a'i contesta drepturile, i refuză cererea sergentului la care este indrituit prin lege. Respins pe nedrept de ministrul de resbel, sergentul apucă calea justiției citând pe minister în judecată pentru a obține ca să fie obligat a'i recunoaște dreptul la medalia de argint și la pensiuinea viageră de 500 lei annuala. Quid? instanțele noastre judecătorești trebui-vor a'și declina competența pe motivul *separațiunii puterilor*? Când ar săvârși ele un esces de putere, statuând asupra casului, se'u refusându-se? Chestiuinea este de cea mai înaltă importanță, un cas s'a ivit, și merită un răspuns juridic.

Sergentul Alexandru Georgescu s'a găsit în cazul de mai sus, și constrâns fiind, a chemat în judecată pe ministrul de Resbel. La tribuna lului de Dorohoi se da hotărârea No. 21/90, prin care constătându-se în fapt titlurile acelu sergent necontsate de minister respinge incompetența sulevată de avocatul statului și admite reclamațiunea sub-oficerului Georgescu, obligând pe minister la recunoașterea dreptului aceluia pentru virtutea militară și pentru pensiuinea annuală de 500 lei. Când vine însă chestiuinea în apel la Curtea din Iași, aceasta prin decisiunea sa No. 98 din 16 Iunie 1893 (sect. II), și declină competența de a statua pe următoarele considerente: „că atât din literă cât și din spiritul lege de recrutațiune a armatei, iesultă în mod neindios, că medalie și pensiuinea nu sunt două drop-

turi distincte; ci că pensiunea este corolariul medaliei, fiind pensiunea legată de medalie ca accesoriu de principal; și că reglementul de recrutare acordând numai capului Statului dreptul de a conferi medalie, evident că cazul rămâne de atributul exclusiv al suveranului, eară instanțele judecătorești n'au competența și căderea a cerceta asemenea casuri. "Făcându-se recurs de Georgescu la Curtea de casatiune, această supremă instanță după o divergență a decisi în fine la 27 Maiu 1894 prin decisiunea No. 184 publicată în *Curierul Judiciar* No. 21 din 5 Iunie a. c. (sect. I) împărțind aprocsimativ modul de a viedea al Curții de apel. Inalta Curte crede că se face o încălcare de atribuțiuni, un amestec al puterei judecătorești în chestiuni cari aparțin resortului exclusiv al puterei esecutive. Cine va trebui să aprecieze condițiunile meritorii ale sub-oficerului, adică dacă lui i se cuvin legalmente medalie de argint și pensiunea viageră, tribunalele judecătorești sau puterea esecutivă? Chestiunea este de toată delicateta, și cu toata deferența ce ne am deprins a purta inaltei Curți, deferență bine meritată și datorită unei instanțe compusă din magistrați erudiți și experimentați: noi ne vom permite a discuta asupra casului, rostindu-ne categoric pentru opiniunea contrariă, dară pe care o credem în spiritul legii de recrutare și în conformitate cu principiile pactului nostru fundamental.

Înainte de a aborda discuțiunea trebuie să precisăm un punct asupra cărui suntem de acord cu opiniunea formulată de inalta Curte. Nu se încapă controversă pentru un sergent refusat de ministerul de resbel, când titlurile aceluia sunt contestate. Fără îndoială, nu tribunalele au a cerceta daca el are condițiunile care 'i dă titlul; deci va fi de atributul puterei esecutive a refusa cu plenitudine pe un sergent, care nu ar avea anii, sau cari în decursul acelor 12 ani ar avea vre-o pată. Casul nostru este pentru un sub-oficer, care se găsește în condițiunile legii, și ale cărui titluri ar fi refutate de puterea esecutivă pentru că *sic volo sic jubeo*. Aceasta 'i casul sub-oficerului Alexandru Georgescu. Când drepturile s'ele 'i sunt ridicate și luate arbitrar de puterea esecutivă, și când partea lesată apucă calea justiției pentru a cere reparațiunea unor drepturi atinse și cari decurg de la lege: tribunalele noastre fi-vor incompetente, și puterea judecătorească va sta cu mâinile în sin, lăsând legea moartă și prejudiciul neindemnizat!? Noi nu credem logică o asemenea incompetență, ba o credem pernicioasă și funestă; iară motivele pe care ne întemeiem a susține tesa competenței instanțelor noastre judecătorești, sunt cele ce urmează.

Autoritatea judecătorească are misiunea de a statua asupra drepturilor și obligațiunilor indi-

vizilor între ei, după dispozițiunile legilor. Judecătorul trebuie să fie pătruns, că el nu e de cât organul legii, împărțitorul favorurilor ce ea acordă, instrumentul pedepsei ce pronunță. Precum se consideră în genere legiitorul față de națiune, așa se consideră judecătorul față de indivizi. Caracterul legii consistă în generalitate, eară acel al sentințelor în individualitate.

Autoritatea judecătorească nu poate, nici trebuie să se amestece în atribuțiuni administrative incompetente. Așa ea nu se va ocupa de acte emanate de la acel cui s'a încredințat puterea esecutivă, și care sunt făcute pentru esecutarea legii și în limitele de d'ensa prescrise; însă chestiunile cari pot naște din un atare act, precum acele din un contract încheiat de administrațiune prin ministeriul agentului său, sunt supuse cercetărilor autorității judiciare. Aceasta va decide dacă un titlu, un ordin, un act oare-care provenind de la un funcționar administrativ, este sau nu emanat de la autoritatea esecutivă. Asemenea ea va examina toate actele făcute de funcționarii publici peste mandatul special, pentru că tot ce face funcționarul peste atribuțiunile sale nu întrunește condițiunile unui act administrativ. De câte ori se invoacă o lege, un reglement, un decret, un ordin, tot autoritatea judecătorească va cerceta esistența lor, veritatea dispozițiunei, dacă emană de la o autoritate competentă și infine dacă 'i dată cu formele și limitele prescrise. Infine veri-ce conflict între particulari cu autoritatea administrativă privitoare la un drept pretins de aceia și pentru cari faptul aceștia l-ar dauna, este de atributul justiției. Putem dice până la un punct oare-care, că autoritatea judiciară esercită un fel de privighere și de censură asupra puterei esecutive, căci poate să 'i micșoreze escesele posibile.

Drepturile sergentului Georgescu decurgând de la lege, autoritatea esecutivă recunoscându 'i condițiunile și totuși ilegal refusând recunoașterea medaliei de argint și a pensiunei, la care 'i da dreptul cei 12 ani serviți fără pată: evident că conflictul particular născut din escesul neaplicării legii de către puterea esecutivă cade în atributul puterei judecătorești a 'l decide. Dacă ministrii pentru faptele lor abusive sunt răspunzători atât după constituțiune cât și după speciala lege a responsabilității ministeriale, de câte ori prejudiciază pe particulari; nu încapă îndoială, că actul abusiv al puterei esecutive în genere, când cauzează particularului daună va trebui a 'și găsi un mijloc de îndreptare înaintea justiției.

Ni s'ar obiecta poate art. 20 din reglementul din 1872, care numai capului Statului 'i dă dreptul a conferi medalie de argint sub-oficerilor. Însă oare se mai poate invoca un reglement din 1872, care s'a făcut pentru aplicațiunea le-

gei de recrutare din 7 Aprilie 1872? Legea aceasta fiind înlocuită prin o nouă lege, cea din 5 Iulie 1891, și care nu are alt reglement: de sigur, nu se poate pune temeiul pe un reglement mort, și care a încetat de a avea putere obligatorie. Apoi reglementele făcute *practer legem* sau *contra legem* nici pot fi observate de justiție în toate acele dispozițiuni ultra sau contrarie legii. Dacă însă credem a da ascultare aceluși reglement, trebuie să-l considerăm sub toate punctele de privire, adică luând la un loc toate dispozițiunile ce el conține; și între aceste dispozițiuni să nu trecem cu vederea prescripțiunea art. 21 din reglement, care zice: „*că acordarea medaliei se face prin decret, în urma unui raport al ministrului de război*“. Aci începe chestiunea constituțională: *că Regele domnește, și nu guvernează*.

Măxima de mai sus constituțională reșede pe principiul: că Regele exercită puterea executivă prin miniștrii răspunzători. Dacă acea putere executivă trebuind a fi exercitată numai în limitele constituțiunii (v. art. 35 și 96 din constit.) ea nu poate face reglemente care să modifice legile (v. art. 93 constit.). Precum militarilor nu li se pot lua gradurile, onorurile și pensiunile de cât numai în virtute de hotărâri judecătorești, și numai în casurile determinate de lege: tot ast-fel nu li se pot refusa atari drepturi ce legea lor le acordă (art. 119 din constit.) Sunt acestea atâtea motive plausible pentru care credem, că este de datoria justiției a se impune ca drepturile particularilor să nu fie sacrificate de arbitrariul puterii executive, și în competența ce au de a judeca, să facă tocmai a fi respectate. Numai ast-fel urmându-se vom putea esclama cu D-l Lorieux: *heureux les Etats, lorsque pénétrés de leurs droits et de leurs devoirs, les magistrats savent tenir d'une main ferme la balance de la justice entre le peuple et son roi!*

P. S.

PROCESUL ¹⁾

SOCIETĂȚII DE APROVISIONARE

AL

armatei imperiale active ruse din anul 1878.

(Urmare)

Domnule Președinte,

Ca să nu las nimic neexaminate, voi tracta chestiunea și din punctul de vedere a asociațiunilor în «participațiune.» Din discuțiunile deja făcute rezultă că societatea de aprovizionare nu e o societate în participațiune; de oare-ce am demonstrat pentru care motiv operațiunile seale nu sunt comerciale. Ajunge numai să arătăm că a-

semenea societăți nu sunt persoane morale, și în lipsa acestui caracter nu se pot declara falite.

Este adevărat că sunt două sisteme. După una, societățile în participațiune sunt «ființe morale» ca toate celelalte societăți. După alta, ele nici sunt societăți, ci niște «contracte nenumite.» Ambele sisteme sunt în eroare, și jurisprudența s'a pronunțat contra lor. După art. 49 a Cod. nostru comerciale, aceste asociațiuni sunt scutite de formalitățile cari se cer pentru celelalte societăți. Ele sunt pasagerie, oculte, se referesc la acte isolate, nu au rațiune sociale, fără domiciliu stabile și lipsite de publicitate. Fie-care participante și face singur afacerile, și mai târziu înfățișează compturile asociațiilor se. Părțile nu s'au asociat ca să formeze un fond social, ci se au fie-care rămâne proprietar pe cea ce aduce, se au proprietatea fondului adus de dânsii să încredințeze girantului după cum în fine participanții hotărăsc. Aceste sunt rațiunile pe cari ne întemeiam a dice că asemenea societăți nu sunt persoane morale, și prin urmare nici pot fi ca atari declarate falite (v. decisiunea C. Cass. Paris din 2 Iunie 1834, și din 19 Martie 1838). Vom conchide și aci cu onorabilul D. «Massé» (v. 2 Droit Com. pag. 352): «Les associations en participation, qui ne constituent ja-mais un corps moral, ne peuvent pas être déclarées en faillite, quand ils se trouvent personnellement en état de cessation de paiements (Caen, 18 Mai 1864, § 65, 2, 103).»

Ajung, cred, argumentațiunile făcute, pentru ca tribunalul în spiritul se de justiție să repună societatea de aprovizionare în starea de mai înainte. Dară ca să completăm apărarea noastră, să nu vedem drepturile atator creditorilor în risic cu mântinerea și prelungirea acestui faliment: vom face apel la simțul D-v. de equitate, Domnilor judecători, și nu ne îndoim că veți admite cererea noastră când vă vom convinge că în cazul de față nu este nici «încetare de plăți.»

Discursul meu a întrecut, D-lor judecători, marginile răbdării D-voastră. Mă simt eu însuși obosit, și voi căuta să fiu cât mai scurt. Prima întrebare ce trebuie să ne facem este, când vre-un comerciant fost'a declarat falit pentru datorii civile? Atunci ce sens mai are art. 185 din C. Com. dacă vorba «încetare de plăți» nu se repoartă la plățile care deriv din calitatea de «comerciant?» Nici curge pentru comercianți grava responsabilitate a legilor comerciale, de cât pentru neplata datoriilor comerciale. Nu mai e îndoială că pentru datoriile civile pozițiunea lor va fi aceeași ca a tutulor cetățeanilor, adecă le vor urma legile comune. În acest sens s'a pronunțat majoritatea autorităților (v. «Pardessus» t. III pag. 284; «Bravard-Veyrières» t. V, pag. 20; «Massé» t. II, No. 1151; «Bédaride» la failite t. I, No. 19. «Daloz» jur. gén. failite No. 69). Noi deja am dovedit că creanțele ce posedăm provin din angajamente pur civile, și astfel, nu înțelegem competența tribunalului comercial. Conchidem spunând altor creditorilor, de s'ar mai presenta, că calea legală, pentru realizarea drepturilor ce ar avea este cea «ordinară» a tribunalelor comune.

¹⁾ Veți Curierul Judiciar No. 25.

Un cas singular ce se înfățișează înaintea acestui tribunal, după cum avusei onoare să ve spun la începutul pledărei mele, este că astă-zi nu sunt de împăciuit interese contrarie. Și falțiți, și sindici, și creditorul urmăritor care deja este achitat, și noi toți ceștilalți creditori: cerem toți în o singură voce să ridicăți acest faliment. Sunt trecute două-zeci zile de când jurnalele din România și din streinătate au vestit acest faliment, și după rumori de tot genul încă o singură notă discordantă nu a intervenit să sgdue creditul societății de aprovizionare. Pentru onoarea magistraturei, ne place să sperăm, că tribunalul nu va mai persista în primitiva sa idee; și credeți-mă, ași preferi să renunț la profesiunea mea, de cât se asist la comiterea unei injustiții atât de grave!

Lucru de mirat, și care nu știu când se întâmplă înaintea instanțelor comerciale? O lume aleasă are astă-zi ocaziunea să vadă, cum atâți creditori, reprezentând sume însemnate, stăruiesc ei însuși unanimi să se ridice falimentul. Atunci unde este lipsa de credit, stingerea vieții comerciale? Nu ne vom referi la opiniunile scriitorilor evului mediu și a unor juriști italieni, ca să dovedim că activul întrece pasivul, sau că nu este cazul încetării generalității plăților. Nică ne vom cere să vi să presinte statul daraverilor societății, spre a se dovedi, că dacă societatea datorește vre-o trei-zeci de milioane franci, are însă a primi de la guvernul imperial peste șapte-zeci milioane. Când este vorba de comerț, baza sea, o găsim nu în averea ce un comerciant posedă; ci în «creditul» și «stina» care i se acordă de creditorii și corespondenții săi. Un comerciant poate să aibă cât de multe datorii, dacă nu i lipsește creditul nu este chestiune de încetarea plăților. Ei bine! tocmai acest credit vine astă-zi prin organul nostru să protesteze contra sentinței acestui tribunal din 28 Iulie, și să reclame de a pune urgent în fruntea afacerilor pe Greger, Horwitz și Cohan.

Societatea nu a făcut o încetare de plăți, ci numai le-a «suspendat momentan» din cauză independentă de voința sa. Să știie că contractul ei este încheiat cu o administrațiune publică, care să cârmuiește după principiile unei contabilități generale. O comisiune de opt-spre-zece funcționari superiori fac verificațiunea a una sută două-zeci și cinci mii quitanțe de furnituri, predate de societate intențenții și diferitelor corpuri de armată. Acastă verificare începută pe vre-o cinci săptămâni cere ore-care timp; dar peste curând va fi terminată, și astfel societatea va primi de la intențență sume însemnate ce i se mai cuvin asupra acestui rest de furnituri. Fie dar sigur orî-ce creditori impacient, că toți vor fi achitați și încă integral.

Societatea de aprovizionare și a procurat furniturile mai toate din România. Nu voesc să vă importunez cu statistica acestor aprovizionări. Mi veți permite în treacăt a vă cita vr'o patru cifre: ast-fel s'a cumpărat 4,500,000 puduri de pâine, 1,156,787 chile orđ, 5,579,266 puduri fân, 756,900 vedre rachiū etc. etc. Pentru toate aceste și câte alte achizițiuni făcute de la 1 Aprilie 1877 până la 1 Iunie 1878, societatea a vărsat în România peste două sute milioane franci. Ast-fel, o societate care a satisfăcut

toate necesitățile unei armate de cinci sute mii soldați pe picior de rebel, care a întreținut'o tot atât de bine, precum a fost întreținute armatele prusiane în rebelul de la 1870: noi credem că dânsa merită mai multă considerațiune, mai multă stimă, de cât defiența și sfidarea ce din nenorocire unii i arată la noi în țară!

Gândiți-vă. D-lor judecători, la grelele sacrificii ce a trebuit să facă această companie, pentru a isbuti ca armata să nu lipsească nici o dată de cele trebuințioase nutrimentului și întreținerii sale! Timpuri rigide, căile în Bulgaria neșoseluite și cu un noroi înfricoșat. Ei bine! Nică di, nică noapte, nu s'a cruțat pentru ca luptătorii creștinătății să nu aibă un minut a suferii. Prea multă acum crudelitate pentru atât devotament, pentru atâtea sacrificii!

Domnule Președinte

Când membrii acestei societăți au știut prin conduita lor onorabilă să și păstreze înaintea noastră creditorilor neatins creditul, acest suflet al vieții comerciale; când după publicațiunii atât de respândite, și după o trecere de trei săptămâni, încă nu s'a arătat un singur creditor, care să intervină contra ridicării stării de faliment; când sacrificiile făcute cu aurul în profusiune vărsat de guvernul imperial rus, au contribuit să preschimbe fisionomia României din o stare tristă de crisă în o veselie și abondență generală: eu cred de prisos a mai face apel la sentimentele de lealitate, despre care sunt convins că nu lipsesc judecătorilor acestui tribunal, care mi-a făcut onoarea să mă asculte, și nu mă îndoiesc că veți pronunța o hotărâre care să satisfacă toate interesele.

Petre Borș.

CODUL COMERCIAL

Doctrină și jurisprudență asupra fie-cărui articol în parte, în comparațiune cu articolele corespunzătoare ale legislațiunilor streine.

DE

C. N. TONEANU

Avocat (Galaf)

(Urmare 40 *)

Despre Faliment

245.—6^a Inscripțiunile ipotecare.

Codul Comercial Român

Art. 723.—Inscripțiunile ipotecare luate în virtutea unui titlu recunoscut valabil nu sunt coprinse în dispozițiunile articolelor precedente, numai să fie anterioare sentinței declarative în faliment¹⁾

Codul Comercial Italian

Art. 710 — Inscripțiunile ipotecare luate în virtutea unui titlu valabil nu sunt coprinse în dispozițiunile articolelor precedente numai ca ele să fie anterioare sentinței declarative de faliment.

Inscripțiunile ipotecare, luate chiar în urma datei încetării plăților, sunt valabile dacă ipoteca este constituită mai înainte. Cu alte cuvinte, chiar dacă titlul în virtutea căruia se constituie ipoteca este valabil, însă dacă ea s'a constituit după încetarea plăților este lovită de nulitatea prevăzută în art. 722 No. 4, căci legiuitorul a presupus că ipoteca este constituită înainte de încetarea plă-

¹⁾ Art. frances 448.

tilor, prin urmare că acesta este titlul valabil de care vorbește art. 723 cod. com., întru cât inscripțiunea nu este cerută pentru substanța dreptului ei pentru eficacitatea lui și în acest cas inscripțiunea se poate lua și în urma datei încetării plăților, destul numai ca să nu fie posterioară declarării de faliment, când atunci nici inscripțiunile luate în virtutea unui titlu de ipotecă constituit înaintea încetării plăților nu mai sunt valabile.¹⁾

Dar când și are aplicația, această dispozițiune, în codicele comercial. Cum se poate întâmpla ca uă ipotecă să fie constituită mai înainte de încetarea plăților iar inscripțiunea să fie făcută în urmă? În practica lucrurilor aceasta se întâmplă foarte rar. Mai în tot d'auna ipoteca și inscripțiunea sunt comonitente. Se poate întâmpla însă ca ipoteca să fie autentificată la un tribunal și înscrisă la actul, adică la acela al situațiunii imobilului; și în acest cas se poate întâmpla ca să se fixeze data încetării plăților între momentul autentificării și acela al inscripțiunii.

Legiuitorul a prevădut expres că inscripțiunea este valabilă. Această dispozițiune este criticată în Italia, după cum am vădut (N....); însă or cât de fondată este critica ce i se face ea este de resortul puterii legiuitoare, ear nici de cum în puterea judecătorului care este chemat să o aplice.

246.—6^a Plata cambiilor.

Art. 724. Dacă după încetarea plăților și înainte de pronunțarea sentinței declarative de faliment, comerciantul a plătit cambiale, acțiunea pentru restituirea banilor se va putea îndrepta numai în contra ultimului obligat pe cale de regres, care ar fi avut cunoștința de încetarea plăților în momentul când cambiala a fost trasă sau girată²⁾.

Art. 711. În cazul în care cambiale ar fi fost plătite după epoca încetării plăților și înainte de sentința declarativă de faliment, acțiunea în restituire a sumei nu poate fi intentată de cât în contra celui din urmă obligat pe cale de regres, care avea cunoștința de încetarea plăților la epoca în care cambiala a fost trasă sau girată³⁾.

Am vădut care este ultimul obligat pe cale de regres de care se ocupă art. 724 (N. 221). Acolo am tratat pe larg dispozițiunea acestui articol; în cât numai revenim.

Adăogăm, că fiind nulă or ce plată de cambii făcută de falit terțiului posesor după încetarea plăților, prin mijlocul prețului dobândit din vânzarea marfurilor făcută terțiilor, dar procurată în acest scop de primitorul său trăgătorului acestor titluri, care era în cunoștință de încetarea plăților; emitentului său acceptantului, primitorul său trăgătorului titlului care cu toate girurile, ca ultim obligat pe cale de regres, rămânea în adevăr adevăratul creditor al falitului, este ținut a restitui masei sumele reprezentate de aceste titluri⁴⁾.

E. Efectele falimentului declarat după moartea comerciantului său care a murit după declararea de faliment, relativ la dreptul de a fi reprezentați de femeia și moștenitorii lui.

Art. 725. — Dacă comerciantul a fost declarat falit după moartea sa, sau dacă moare după declaratiunea în faliment, soțul, și moștenitorii săi pot să se prezinte în persoană sau prin mandatar, ca în locul defunctului, la formarea bilanțului, la cercetarea registrelor și la procedura alimentului.

Art. 712. — Când comerciantul va fi fost declarat în faliment după moartea sa, sau va muri după declarațiunea de faliment, veduva sa copii și ereții săi vor putea să se prezinte sau să se reprezinte pentru a suplini pe defunct în formațiunea bilanțului, în examinarea registrelor și în procedura falimentului.

247 — Din punctul de vedere logic, această dispozițiune trebuie să fie pusă dupe art. 702, pentru că dacă juriscultului i este lesne a se orienta, comerciantului însă i este dificil. Avem 3 articole relative la această materie și anume 702, 725 și 756 cod. com.¹⁾

Legiuitorul în cazul morții falitului său a declarării comerciantului în stare de faliment după moartea sa, dă drept femeii, copiilor său moștenitorilor săi să se suplinescă, fie în persoană fie prin mandatar la formarea bilanțului la cercetarea registrelor și la procedura falimentului; însă aceasta este facultativ fără ca judecătorul comisar să poată constrânge la aceasta²⁾.

(Va urma).

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIA I

Audiența de la 7 Iunie 1894

Președenția d-lui Gr. Lahovari, Președinte

Zoe Vlădoianu cu Ión B. Vlădoianu

Partagiul — Pentru ce cauze se poate desființa un partagiul rămas definitiv.
(Art. 790 din codul civil)

Partagiul, precum și actul de executare pe fața pământului a acestui partagiul, cu toate transacțiunile făcute de părți pentru a tranșa orice dificultăți relative la împărțiala, sunt definitive și nu se pot desființa de cât pentru violență sau dol

Decisiunea 205/94.— Casată decisiunea Curții de Apel din Craiova, secție I cu No. 138/92 dată în procesul dintre Zoe Vlădoianu și Ión B. Vlădoianu.

S'a citat raportul făcut în cauză de d-l Consilier I. Prodanu.

S'a ascultat: D-l. M. K. Epureanu, avocatul recurenteii Zoe Vlădoianu, în desvoltarea motivelor de casare, și d-l V. Lascar, avocatul intimatului Ión B. Vlădoianu, în combateri.

Curtea deliberând.
Asupra motivului II

«Violarea art. 790 c. civ.»

«Majoritatea Curții admite desființarea unui act de împărțială nu pentru dol sau violență ci pentru o simplă leziune rezultând din o presupusă eroare de calcul, or legiuitorul nostru neadmitând ca cel francez, recisiunea împărțialei pentru cas de leziune, Curtea violează precitatul text de lege».

Având în vedere că din decisiunea supusă recursului, se constată că în anul 1888 Ión B. Vlădoianu, intimat în recurs, care și obține de la tribunalul Mehedintii autorizație pentru inginerul Vucol, Streinescu de a-i hotărânci partea sa de moșie ce o are în comuna Hădoia și în acelaș timp a verifica dacă împărțiala făcută pe suprafața pământului la 1875, de inginerul Persianu este conformă actului de partagiul făcut de părintele său, al intimatului I. B. Vlădoianu și părintele D-soarei Zoe Vlădoianu, recurentă de ađi

Că inginerul Streinescu procedând la măsurătoare, găsește că inginerul Persianu, care a executat actul de împărțială al autorilor recurenteii și intimatului a făcut o eroare de măsurătoare și de calcul de 113 po-

¹⁾ Cas. Română s. II N. 441 din 9 Oct. 1891;—Curtea de apel București s. I N. 9 din 13 April 1891; Dreptul N. 32 din 1891. Curtea de apel ittal. Cagliari 13 Martie 1890: F. it. R. g. 1890 pag. 558 N. 100; Cas. Roma 31 Martie 1890: F. it. R. g. 1890 pag. 558 it. 111;—Apel Roma 10 Iuliu 1890: F. it. R. g. 1891 pag. 621. C. Firenze 25 Maiu 1892 pag. 605. D.

²⁾ Art. francez 478.

³⁾ Apel Genova 23 Febr. 1892; F. It. Rg. 1892 pag. 607. A. 145; 146.

¹⁾ Ioan Bohl. op. cit. art. 712 pag. 453.

²⁾ Vidari op. cit. V I N. 253 pag. 257

goane și 895 stinjeni pătrați, căci partea lui Ión B. Vlădoianu o găsește de 621 pogoane și 400 stinjeni pătrați și partea D-șoarei Zoe Vlădoianu o găsește de 1484 pogoane și 634 stinjeni pătrați și făcând calculul proporțional pentru îndreptarea eroarei lui Persianu, constată, că se cuvine lui Ión B. Vlădoianu 43 pogone și 801 stinjeni pătrați, cea ce nu stăpânește ați și că acest teren să fie luat din partea D-șoarei Zoe Vlădoianu.

Că în urmă Ión B. Vlădoianu, depune la tribunalul Mehedinți planul făcut de inginerul Streinescu spre confirmare, făcând în același timp și acțiune în revendicare contra recurentei Zoe Vlădoianu pentru suma de 43 pogoane și 801 stinjeni pătrați acțiune ce face obiectul recursului de față.

Având în vedere că tot din decisiunea supusă recursului se mai constată că la 4 Iulie 1875, frați Barbu și Ștefan Vlădoianu, cel dintâi autorul intimatului Ion B Vlădoianu și cel de al doilea autorul recurentei Zoe Vlădoianu, au încheiat între dânsi un act de împărțea al părților ce li se cuvine lor în moșia Vlădaia declarând că se mulțumesc pe suma pogoanelor ce li s'au ales de inginerul Persianu, că la 8 Iulie 1875 acest act dânsi l'au depus la tribunalul Mehedinți și au cerut confirmarea lui, iar tribunalul prin sentința No. 169/75 luând act de cererea părților, au confirmat în total actul lor de împărțea și a statuat ca pe viitor posesia lor să se urmeze conform semnelor arătate în planul inginerului Persianu și a alegerei sale.

Având în vedere că art. 790 din c. c. prescrie că împărțelile pot fi desființate pentru violență sau dol;

Că de aci reese că atât împărțea cât și actul de executare pe fața pământului a acestei împărțeli, cu toate transacțiunile facute de părți pentru a tranșa ori-ce dificultăți relative la împărțea, sunt definitive și nu se pot desființa de cât pentru violență sau dol.

Considerând că specie, Ion B. Vlădoianu, prin acțiunea sa, nu tinde la alt ceva de cât la desființarea împărțelii făcută la 1875 între părintele său și părintele recurentei, întru cât dânsul cerând suma de 43 de pogoane de la recurentă, acest pământ nu i se poate da de cât stricându-se actul de împărțea al autorilor lor, cari sau mulțumit și au executat de bună voie împărțea și alegerea părților lor de moșie facute de inginerul Persianu ;

Că de altă parte Ion B. Vlădoianu întemeindu-și cererea sa pe o leziune, ce a suferit fie dintr'o eroare de calcul sau dintr'o greșită măsurătoare a inginerului Persianu, acțiunea sa nu este admisibilă, întru cât dupe cum s'a arătat mai sus, legiuitorul român nu a admis alte cauze de desființarea împărțelii de cât dolul și violența ceea ce nu s'a invocat în specia de față; că așa fiind numai prin violarea art. 790 c. c. Curtea de apel admite acțiunea lui Ion B. Vlădoianu și deci motivul ce se invoacă este întemeiat.

Pentru aceste motive și fără a mai discuta și cele alte motive.

Curtea casează.....

CURTEA DE APEL DIN IAȘI SECȚIA I

Audiența de la 7 Maiu 1894

Președinția D-lui **D. G. Roseti**, Prim Președinte

Sentință Comercială No. 6

Paul Cristin cu Avram Focșaner și David Orenștain

Contract.—Condițiunile cerute pentru validitatea unui contract.

Contract.—Decă lipsa menționării în contract că s'a făcut în două exemplare,—când sunt numai două părți con-

tractante,—sau chiar lipsa reală a secundului exemplar, se poate invoca de partea care a executat în parte obligațiunile ce și luase prin contract.

Asociațiune în participațiune.—Decă se pot dovedi prin act subt semnătură privată.

Daune.—Ce cuprind daunele ce se cuvin asociatului prin neexecutarea contractului de către cel alt asociat.

Apel.—Cheltueli de judecată.—Decă cheltuelile de judecată se compensază când apelantul câștigă în parte și să găsește în culpă.

(Art. 948, 1179, 1084, codul civil.—Art. 256 codul comercial).

1) Pentru ca un contract să fie valabil făcut, se cere constatarea consimțimentului, capacitatea tuturor părților de a contracta, un obiect cert și determinat, și o cauză lăcită.

2) Lipsa menționării, într'un contract subt semnătură privată, că actul s'a făcut în dublu exemplar,—când numai două au fost părțile contractante,—sau chiar lipsa reală a celui de al doilea exemplar, nu poate fi invocată de partea care a executat în parte obligațiunile ce și luase prin acel contract.

3) Asociațiunile în participațiune, la o parte de câștig și papubă, se pot dovedi și cu act subt semnătură privată.

4) Daunele ce se cuvine asociatului prin neexecutarea contractului de către cea-laltă parte contractantă, cuprind în genere pierderea ce a suferit și beneficiul de care a fost lipsit.

5) În Apel, când apelantul câștigă în parte și se găsește că dânsul este în culpă, cheltuelile de judecată se compensază cu ale părții intimat.

S'au ascultat. D-nii Răileanu Canari și Macry, avocații apelantului Paul Cristin, în dezvoltarea motivelelor de apel, și D-nii Leon Sachelare, Misir și Sculy, avocații intimaților Avram Focșaner și David Orenștain, în combateri;

Curtea deliberând,

Având în vedere opoziția făcută Paul Cristin, prin petiția înreg. sub No. 6039 din 16 Septembrie 1893, contra dacisiuni acestei Curți No. 594/93, prin care i s'a respins apelul interjectat contra sent. comerciale a trib. Bacău No. 16 din 15 Maiu 1893, dată în procesul cu Avram Focșaner și David Orenștain pentru resilierea contractului sub semnătură privată din 15 Ianuarie 1892.

Având în vedere actele prezentate, debaterile urmate și concluziile părților atât orale cât și scrise.

Având în vedere că din debaterile urmate, dosarul cauzei și actele prezentate de părți, se constată în fapt: că între apelantul Paul Christin, și intimații David Orenștain și Avram Focșaner, la 15 Ianuarie 1892 prin act sub-semnătură privată s'a încheiat un contract, prin care cel dintâi ca proprietar al moarei sale de apă din Bacău, se obligă a măcina pentru intimați, aproximativ câte 50 vagoane de grâu pe lună, în care intră și cantitatea de grâu ce Feferman era dator a aduce la măcinat dupe contractul din 16 Septembrie 1891, care contract apelantul îl și predă intimaților spre a nu mai comunica cu alți antreprenori în privința măcinatului de cât cu Focșaner și Orenștain ca antreprenori generali; prețul măcinatului îl fixează la 170 lei vagonul și după ce enumeră alte detalii, tot relativ la măcinat, stipulează că acest contract este valabil pe 3 ani, de la 1/13 August 1892 până la 1/13 August 1895, și trecând apoi la o altă serie de detalii, relative la instalațiune și localuri pentru păstrarea grăului, stipulează «ca până la recoltă adică până la 1/13 August 1892 intimații sunt dator a măcina numai 72 vagoane grâu cel puțin sau voind și mai mult»; că contractul s'a făcut în dublu exemplar, și că arvuna

de 2000 lei ce s'a primit de apelant să se scadă din prețul măcinatului, și tocmai la finele contractului se stipulează, că la această afacere apelantul este asociat cu 15% la câștig și pagubă, dupe care apoi urmează data și semnătura lui Paul Cristin. Că apelantul Cristin a măcinat intimațiilor 95 vagoane grâu în interval de la 15 Ianuarie la $\frac{1}{13}$ August 1892 cu prețul de lei 170 vagonul, în care s'a computat și arvuna de 2000 lei, și că de la $\frac{1}{13}$ August 1892 n'a mai voit a executa acest contract de și a fost pus în întârziere prin somația din 31 Iulie 1892, pretinzând a nu fi valabil ca contract, ne fiind de cât un proiect, semnat numai de apelante, și neintrunind cerințele legii: precum ar fi dublul exemplari, autenticitatea și nedeterminarea tuturor detaliilor cerute de legea Comercială, pentru constituirea unei societăți. Că în intervalul de la 15 Ianuarie la $\frac{1}{13}$ August 1892 pe când apelantele măcina cele 95 vagoane grâu al intimațiilor, primind grâu la măcinat și de la alte persoane, intimații prin somațiile din 3 și 20 Martie 1892, cer respectarea stipulației din contract prin care se interzicea această, și cesionarea contractului lui Feferman, și intență și acțiune comercială apelantului la 6 Martie 1892, prin care i cer 10,000 lei daune din nerespectarea contractului din 15 Ianuarie 1892 și cesionarea contractului cu Feferman din 16 Sept. 91, atât trib. Bacău cât și această curte prin decisia No.... din.... respinge acțiunea intimațiilor ca premată și fără a discuta valabilitatea contractului în schimb constată că stipulațiunile din el, în totalitatea lor, nu se aplică și pentru timpul de la 15 Ianuarie la $\frac{1}{13}$ August 1892, ci de la $\frac{1}{13}$ August 1892 înainte.

Având în vedere că conform art. 948 C. Civ. pentru ca un contract să fie valabil făcut, se cere constatarea consimțământului, capacitatea tuturor părților de a contracta, un obiect cert, și determinat și cauza licită, că în specie actul din 15 Ianuarie 1892 (scris în nemțește și tradus) întrunește toate aceste cerințe a legii.

Având în vedere că din complexul deșbaterilor urmate actele prezentate de părți și susținerile lor, se constată că între apelant și intimați n'a existat alt raport juridic, de cât acel al măcinatului a 95 vagoane grâu, rezultând din înscrisul din 15 Ianuarie 1892, care se pretinde de apelant a fi numai un proiect, iar nu un contract definitiv.

Având în vedere că din faptele inconjurătoare confecționării unui act, din cele posterioare precum și din însuși termenii cuprinși în el se poate deduce intenția părților contractante în momentul facerii actului.

Având în vedere că în specie pe lângă că intenția vădită a părților contractante de a face un act definitiv, rezultă din însuși natura și coprișul înscrisului din 15 Ianuarie 1892 și termenii energici cu care s'au servit părțile ca: *sevârșit, se obligă, este ținut* etc. mai reese încă și din faptul că apelantul dupe cum s'a arătat mai sus, și îndeplinește parte din obligațiile luate, măcinarea celor 95 vagoane grâu, pe periodul de la 15 Ianuarie la $\frac{1}{13}$ August 1892 cu prețul 170 lei vagonul, în care s'a computat și suma de 2000 lei primită ca arvună, potrivit stipulațiilor copriase în înscris și predarea contractului cu Feferman intimațiilor, și cu însuși susținerile apelantului cu ocazia primului proces intentat de intimați la trib. Bacău la 6 Martie 1892.

Având în vedere că pretinsa lipsă a mențiunii dublului exemplar nu este întemeiată, fiind făcută în act; și mai mult încă din interogatorul intimațiilor Orenștain și Focșaner la care a recurs apelantul se constată că înscrisul din 15 Ianuarie 1892 a fost făcut în dublu exemplar, unul pentru intimați și altul pentru apelant, așa că rămâne ne întemeiată și susținerea cum că exemplarul ce se presintă de intimați n'ar avea putere proba-

torie, ne fiind semnat de toate părțile ci numai de apelant.

Având în vedere, că chiar când am admite că și în materie comercială, formalitatea dublului exemplar pentru validitatea unui act ar fi necesară, încă conform art 1179 c. civ. exemplarul exhibit de intimații purtând semnătura apelantului și considerat cel puțin ca un început de dovadă scrisă și completat și cu depunerile martorilor ascultați atât la tribunal cât și astăzi în apel încă probiază cu suficientă existența contractului definitiv încheiat între părți la 15 Ianuarie 1892, data înscrisului.

Având în vedere că chiar când s'ar admite ca întemeiată alegațiunea că mențiunea dublului exemplar, nici ar exista, și nici de fapt s'ar fi făcut în dublu actul, încă în specie nu poate fi opusă de apelante întru cât a executat parte din obligațiile ce și luase prin contractul în litigiu, după cum s'a arătat mai sus și se constată chiar și din însuși chitanțele și interogatorul apelantului și din apropierea depunerilor martorilor produși de ambele părți, cu actele de asigurarea grâului, din care rezultă că grâul s'a dus de intimați la moara apelantului la 29 Ianuarie 1892 dupe contract;

Având în vedere că ar fi inesplicabil cum din unul și acelaș act pe cale de interpretare și contra textului și termenilor energici copriși în el, să se poată pretinde că o convenție prevăzută și executată ca în specie măcinatul de la 15 Ianuarie la $\frac{1}{13}$ August 1892 să fie validă ca perfectă și definitivă încheiată de părți, iar o altă din acelaș contract, măcinișul de la $\frac{1}{13}$ August 1892 înainte, care este tocmai obiectul principal al contractării să fie considerată numai ca un proiect;

Având în vedere că după cum s'a arătat mai sus obiectul principal al contractului în litigiu este măcinișul și ținind seamă de modul cum se exprimă părțile prin act, nu se poate deduce și susține că asociația coprișă în el ar fi o asociație în nume colectiv spre a se putea pretinde pentru acest act formalitățile cerute de codul comercial, ci o asociație în participatie la o parte de câștig și pagubă cu 15% a căreia constituire se poate dovedi și cu act sub semnătură privată conform art. 256 c. comercial;

Având în vedere că nici lucru judecat în privința înscrisului în litigiu ca rezultând din decizia acestei curți No..... din..... nu poate fi invocat cu succes, întru cât în procesul cu ocazia căreia s'a pronunțat, nu s'a judecat de cât că totalitatea clauselor acestui înscris nu se aplică la măcinișul de 15 Ianuarie la $\frac{1}{13}$ August 1892, ci de la $\frac{1}{13}$ August înainte, executându-se numai convenția coprișă în înscrisul din 15 Ianuarie 1892, pentru măcinișul de la 15 Ianuarie la $\frac{1}{13}$ August 1892.

Având în vedere că dupe cum s'a arătat mai sus actul din 15 Ianuarie 1892 este un contract perfect încheiat între părți și apelantul Paul Cristin de și pus în întârziere, nevoind a'l executa, cererea intimațiilor a'l resilia cu daune este întemeiată.

Având în vedere că de și intimațiilor, conform art. 1084 c. civil se cuvine ca daune nu numai perderea suferită ci și profitul de care au fost lipsiți prin neexecutarea contractului a căruia rezoluție să cere, totuși în aprecierea lor trebuie să se țină seamă și de profitul tras de intimați, din neîntrebuințarea capitalului în altă operație, de diferență dintr'o moară cu aburi și una cu apă, de fluctuația prețului grâului său a făinei, de durata contractului care nu poate fi de cât ca trei ani de participarea și a apelantului la acest câștig cu 15%; Curtea față cu cele de mai sus apreciind găsesce prea mare suma 102000 lei acordată de tribunal și o reduce la 36000 lei și în consecință admitând opoziția, admite apelul și reformă numai în această privință, sentința tribunalului;

Având în vedere că în ce privește cheltuețele, în apel, într-o cât apelantele a câștigat în parte și este în culpă pentru această acțiune le compensează cu a intimatilor;

În baza acestor considerante ce s'au redactat de d-l. Consilier D. Sofican.

Curtea în majoritate și în numele legii

Decide:

Primește opozițiunea și în consecință, primește în parte apelul, reformă în parte Sent. Trib. Comercial de Băcău No. 16 din 15 Maiu 1893 și reducând daunele acordate de Tribunal; condamnă pe Paul Cristin să plătească lui Avram Focșăner și David orenștăiu 36000 lei daune.

(ss) N. Volenti, D. Sofian, Al. G. Hina

Osebită părere:

Suntem de părere a se reforma în totul sentința tribunalului de prima instanță și a se respinge reclamațiunea d-lor Orenștain și Focșăner pentru motivul că existența contractului ce numiții pretind că l'ar fi încheiat cu d-l. Paul Cristin și din neexecutarea căruia conchid la daune interese, nu ni se pare îndestul stabilită. — Credem că înscrisul cu data de 15 Ianuarie 1892, scris în limba Germană, intitulat „Schlussbriez“ și semnat de Paul Cristin nu constată, în ce privește raporturile ce urmau a se naște între părți, pe periodul începător de la 1 August 1892, o legătură definitivă de natură a crea obligațiuni reciproce, ci că față cu termenele din act, față cu chipul și cu împrejurările în care el sa format, interpretarea ce pare a fi mai conformă cu adevărată intențiune a părților este de al considera că un proiect prin care părțile determină bazele principale a unui acord viitor care nu urma să devie definitiv de cât prin complectarea lui în unele puncte și prin întărirea actului cu formalitatea autenticității; că numai așa se explică cum acest act, menit de a constata obligațiuni reciproce atât de însemnate, nu s'a format în dublu exemplare și nu s'a iscălit de ambele părți contractante, sau mai bine zis, cum un întocmai exemplar iscălit de d-nii Focșăner și Orenștain nu s'a remis lui Cristin și nu s'a primit de el: — Că dacă în adevăr lipsa formalității dublului exemplar, precum și lipsa iscăliturii a uneia din părți nu implică prin ele însuși nulitatea actului în specie, totuși nu e mai puțin adevărat că aceste lipsuri constituie presupțiuni puternice de fapt, care puse alături cu clauza exprimată în act, „că el rămâne a se completa în unele puncte și a se înregistra“, dovedește că părțile au înțeles a supune perfecțiunea contractului, condițiunei complectării și înregistrării lui. Că faptul dăreii și primirii unei arvune de 2000 lei, nu are în chestiunea ce ne ocupă importanța ce i s'a atribuit: căci pe de o parte din modicitatea valorii arvunei în raport cu însemnatele operațiuni ce părțile le proiectau pent. u periodul începător de la 1 August 1892, și pe de altă parte din faptul stabilit din declarațiunile părților, că arvuna sa reținut asupra pretului măcinisului celui dintâiu transport de grâu efectuat cu mult înainte de 1 August, reese că, în intențiunea părților, arvuna s'a dat și primit în vederea operațiunilor ce convenise a le face în periodul de la Ianuarie până la 1 August, operațiuni cu totul osebite de contractul care face obiectul acțiunei și care de s'ar fi încheiat în mod definitiv nu rămânea să intre în vigoare de la 1 August; căci în adevăr în virtutea acestui proiect de contract de neexecutarea căruia reclamantii se plâng prin acțiunea de față.

D-nii Focșăner și Orenștain urmau a obține pe un period de la 3 până la 6 anii începători de la 1 August 1892 dreptul de a aprovisiona moara lui Cristin

în mod exclusiv cu titlu de antreprenori generali, determinându-se atât cantitatea de grâu măcinat cât și pretul măcinisului și stipulându-se o tovarășie în care partea lui Cristin trebuia să fie de 15% din paguba și câștig, pe când pe periodul până la 1 August 1892 în virtutea unui acord care primise deja un început de executare înainte chiar de redactarea înscrisului din 15 Ianuarie 1892 (vezi declarațiunile lui Cristin confirmate prin depunerile mai multor martori din care rezultă că primele transportori de grâu din partea D-lor Focșăner și Orenștain la moara lui Cristin se efectuase înainte de 15 Ianuarie), și care apoi s'a executat în totul, reclamantii aveau dreptul de a măcina o cantitate de grâu pe un pret determinat, fără vre o altă condițiune de monopol său de tovarășie; că ast-fel înscrisul ce se invoacă constată în realitate două raporturi de drept distincte între părțile contractante, unul proiectat pentru viitor, altul preexistent și în curs de executare și este credem a cofunda raportul de drept în sine cu actul ce l' constată de a susține că din faptul că convențiunea, care s'a executat, relativ la măcinatul unei cantități de grâu înainte de 1 August se află menționată în act, trebuie neapărat să se conchidă că cele alte puncte conținute în același act relative la alte raporturi și la un alt period de timp, constată și ele un contract valabil și perfect.

Că în fine în cea ce privește dovada existenței contractului care ar resulta din pretinsa executare a lui prin decisiunea definitivă No. . . . din . . . prin care s'a respins ca prematură acțiunea intentată în Martie a. c. de D-lui Focșăner și Orenștain pentru executarea aceluiași contract, care face obiectul acțiunei de astă-dî adică a contractului de antreprisă generală, această Curte sezizată prin incidentul de prematuritate ridicat atunci de partea intimată de chestiunea de a ști dacă pretinsul contractat de care e vorba, chiar de ar avea fiindă trebuia și putea să fie executat înainte de 1 August 1892, a tranșat această chestiune în mod negativ și a hotărât ast-fel implicit fără a prejudeca chestiunea existenței contractului; că actele de executare urmate între părți înainte de 1 August nu se referă la contractul a căruia executare se cerea; că așa fiind nu se poate zice astă zi că faptele de măcinatul unor cantități de grâu efectuat după cum s'a constatat prin ancheta urmată înaintea Curtei, înainte de 1 August, constituie acte de executare a pretinsului contract de antreprisă generală, care singur este în litigiu, precum era și la judecată anterioară, fără ca prin aceasta să dea loc la contradicere cu decisiunea anterioară și prin urmare să se nesocotească principiul autorității lucrului judecat.

Pentru aceste considerațiuni suntem de părere a se apăra pârâțul Cristin de pretențiunile de daune formulate de reclamante.

(ss) D. G. Roseti, M. B. Cantacuzin.

Biuroul de Informațiuni și Plassare

București, 35 STRADA COLȚEI 35, București

Vis-à-vis de Spitalul Colței

Procură în toată țara: profesoare, guvernante, menajere, bone la copii, administratori de moșii, comptabili, mașiniști, logofeți, etc. etc.

Proprietar, S. Grigorescu.